

Sygn. akt IV U 389/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 maja 2015r. w S.

odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 28 lutego 2014 r. Nr EN_ (...)

w sprawie B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala B. K. prawo do emerytury od dnia 1 lutego 2014r.

Sygn. akt IV U 389/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28.02.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu B. K. prawa do wcześniejszej emerytury. Swoje stanowisko organ rentowy uzasadnił tym, iż ubezpieczony nie udowodnił na dzień 1.01.1999 r. okresu 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony B. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. Ubezpieczony domagał się uznania jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym, gdzie pracował jako spawacz. B. K. wskazał również, że pracował w warunkach szczególnych od 8.08.1983 r. do 30.09.1984 r. w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Handlu (...) w S. na stanowisku konserwatora wózków akumulatorowych oraz, iż w okresie od 10.03.1987 r. do 31.10.1989 r. pracował w Gminnej Spółdzielni (...) w S. jako lakiernik.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że ze względu na brak świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach, nie zaliczył ubezpieczonemu okresu zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Handlu (...) w S. oraz w Gminnej Spółdzielni (...) w S. jako pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony B. K. urodzony w dniu (...) złożył w dniu 13.02.2014 r. wniosek o emeryturę. Organ rentowy uznał za udowodniony staż ubezpieczeniowy B. K. w wymiarze 27 lat 4 miesięcy i 13 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 1 dnia okresów nieskładkowych w tym 12 lat, 2 miesiące i 10 dni pracy w szczególnych warunkach.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że ubezpieczony w okresie od 18.12.1969 r. do 4.01.1974 r. zatrudniony był w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...), gdzie pracował w charakterze spawacza. Na stanowisku tym pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do obowiązków ubezpieczonego należało spawanie balustrad, okien, drzwi, ościeżnic, balkonów, barier, konstrukcji. Wyjątkowo, w razie potrzeby, gdy otrzymane produkty nie były wymiarowe, ubezpieczony obrabiał tj. docinał palnikami, nożycami lub gilotyną części, które następnie spawał. Powyższe czynności miały związek ze pracą na stanowisku spawacza. We wskazanym okresie, a dokładniej od dnia 22.04.1971 r. do 13.04.1973 r. odbywał również zasadniczą służbę zawodową.

Następnie, przez 12 lat 2 miesiące i 10 dni pracował w warunkach szczególnych w następujących zakładach pracy: Zakładzie (...) w S., (...) Spółdzielni (...) w S., Usługowej Spółdzielni Pracy w S..

W okresie od 10.03.1987 r. do 31.10.1989 r. ubezpieczony pracował w Gminnej Spółdzielni (...) w S. jako lakiernik, mimo tego, iż w świadectwie pracy wskazano, że B. K. pracował na stanowisku kierownika zakładu mechaniki pojazdowej. Jak wynika bowiem z zeznań świadków: E. S. i K. F. oraz ubezpieczonego, B. K. pracował w jednoosobowym zakładzie znajdującym się w S.. Zadaniem ubezpieczonego było lakierowanie ciągników i samochodów. W Gminnej Spółdzielni (...) w S. ubezpieczony zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania ubezpieczonego (k. 18-18v, 32-32v), zeznania świadków: S. W. (k. 18v-19), E. K. (k. 19), E. S. (k.19), K. F. (k.19-19v), akt ZUS, akt osobowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego jest uzasadnione.

Sporną okolicznością w przedmiotowej sprawie było to, czy na dzień 1.01.1999 r. B. K. legitymował się wymaganym okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem ZUS, ubezpieczony na dzień 1.01.1999 r. przepracował w warunkach szczególnych 12 lat, 2 miesiące i 10 dni.

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W ocenie Sądu Okręgowego Bogusław K. spełnił powyższe warunki. Udowodnił ponad 25 lat okresów składkowych oraz ponad 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów dotychczasowych. Sąd uznał, iż zeznania ubezpieczonego i świadków: S. W. i E. K. dotyczące zatrudnienia B. K. na stanowisku spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od 10.03.1987 r. do 31.10.1989 r. są wiarygodne. Świadkowie pracowali bowiem u tego samego pracodawcy na przełomie lat 60-tych i 70-tych. Z zeznań wskazanych osób wyłania się spójny obraz, zgodnie z którym ubezpieczony, w spornym okresie spawał elementy konstrukcji budowlanych, balustrady, okna, drzwi, ościeżnice, balkony, barierki. Sporadycznie, w związku z tym, iż elementy przeznaczone do spawania były niewymiarowe, B. K. obrabiał produkty, przycinając je

palnikiem, nożycami lub gilotyną. Sąd uznał zeznania za wiarygodne, ponieważ są logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Zeznania te znajdują potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach, w szczególności w świadectwie pracy, opiniach i pismach znajdujących się w aktach osobowych.

Z zeznań ubezpieczonego, jak również z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika, iż w okresie od 22.04.1971 r. do 13.04.1973 r. B. K. odbywał zasadniczą służbę zawodową. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 16 października 2013 r. II UZP 6/13 w okresie od 1971 do 1973 r. szczególne uprawnienia żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową regulował art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (w jego pierwotnym brzmieniu) i § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. Z przepisów tych wynikała zasada, że pracownikowi, który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlegał wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Ustanawiały więc one tzw. fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w okresie pełnienia tej służby. Pogląd ten został utrwalony w orzecznictwie, co potwierdził Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 1 sierpnia 2012 r. III AUa 612/12. Wobec powyższego, w obliczu powrotu B. K. do pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, należało uznać okres przebywania w wojsku jako czas pracy w warunkach szczególnych. Prace, które wykonywał ubezpieczony wymienione są w załączniku A dział XIV pkt.12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8, poz. 43 ze zm.). Zaliczając powyższy okres, ubezpieczony spełnił wymagany 15-letni czas pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony nabył więc tym samym prawo do emerytury od miesiąca złożenia wniosku.

Sąd uznał również za udowodniony czas pracy w warunkach szczególnych B. K. w Gminnej Spółdzielni (...) w S., gdzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako lakiernik w okresie od 10.03.1987 r. do 31.10.1989 r. Co prawda, z świadectwa pracy wynika, iż ubezpieczony pracował na stanowisku kierownika zakładu mechaniki pojazdowej, jednakże, z zeznań ubezpieczonego i świadków: E. S. i K. F. wynika, iż w rzeczywistości obowiązkiem B. K. było lakierowanie części do ciągników i samochodów. Ubezpieczony prowadził bowiem, znajdujący się w S., jednoosobowy zakład mechaniki pojazdowej. Sąd dał wiarę wymienionym zeznaniom, ponieważ są logiczne i spójne. Świadczenie nadzorowali pracę w Gminnych Spółdzielniach. Jak wskazał świadek E. S., w zakładzie, w którym świadczył pracę ubezpieczony, nie było możliwości naprawiania pojazdów. Nie budzi więc wątpliwości Sądu, iż wyłącznym zadaniem B. K. było lakierowanie części ciągników i samochodów. Zapis widniejący w świadectwie pracy wskazujący, iż ubezpieczony był kierownikiem zakładu mechaniki pojazdowej, wynikał zapewne z tego, że B. K. był jedyną osobą zatrudnioną w wymienionym zakładzie. Lakierowanie wymienione jest w załączniku A Dział XIV pkt. 17 wymienionego wyżej rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.